

POEZIJA

Ciril Bergles

Odhod iz Benetk

Boleče in nežno
je zapuščati Benetke.

To mesto ima svojo mehaniko
in svoje simbole.
Kot ljubezen.

Tu čas očiščuje ptice
in briše stara znamenja
s kamnov.

Golobice se spuščajo v krogih
in nežno sedajo na ramena
okamenelih princev
z roko na prsih,
da podkrepijo smisel oblakov
in njihovih nevidnih jader.

Zakaj je to mesto tako lepo
in tako žalostno!

Ezra Pound je občudoval marmor
na Dogani in težo krst
na temnih kanalih.

Pride plima in zadrži zavržene rože
na temnozeleni vodi, da potem nihajo
kot previdni vrvohodci.

V kakšni zmedi se zjutraj dvigne
 rdeča zavesa praznega gledališča,
 potem ves dan vztrajno rase
 hrup kipov, lilij in sabelj.

Zvečer se nad Benetkami
 prižge nebeška obločnica
 in mesto rase v drugačni prispodobi:
 umirajoča ptica, ki s poslednjo voljo
 razpenja krila k novi svetlobi.

To mesto je vznemirilo mojo dušo,
 da je bila potem hudo ranljiva.
 Presenetilo me je s svojim
 nežnim žarom, kot kaka ženska.
 Razkrilo mi je lepoto umiranja.
 V joku violine, ki v poletnih nočeh
 razpolovi zrak, ker ne more prenašati
 toliko tesnobe.

Hudo bom kaznovan zaradi njega.
 Po najbolj samotnih ulicah
 sem zasledoval njegove angele,
 ki tu vznikajo iz kamnov
 ali predrznih želja.
 V labirintih tišine
 so se me nežno dotikala
 njihova prosojna krila.
 In vsak dotik
 je bil kot strelica iz žarkov.

Opit od njihove prisotnosti
 sem spet sestavljal celoto.
 Obnavljal sem čas,
 ki sem ga že prehodil,
 in nisem imel pravice
 vračati se vanj.

Šel sem predaleč, šel sem onkraj,
 še dlje, prav do jutra.
 Ko se goli mladeniči vračajo
 na slike v zlatih okvirih,
 v sobane senčnega spomina.

Napisal sem nekaj pesmi,
 a ne vem, ali se je splečalo.
 Morda je moje življenje zdaj
 še manj zanesljivo.
 Tisti, ki jih bere, najde v njih
 neke druge sfere.
 Ne vem, morda sem lagal
 samemu sebi.
 Kajti jutro v Benetkah
 je lahko strašno kratko
 in noč traja pet let.

Jokal sem, sedeč ob vznožju
 nekega mrzlega kipa.
 Jokal sem tiho in zelo globoko.
 Ne kot mladenič v tisti
 slabi romantični pesmi.
 Vedel sem,
 kako bom kaznovan,
 ker sem spregledoval svoj čas.

Temnozeleni smaragd,
 mrzli rubin
 in prosojni safir
 so vtetovirali v moje telo
 bolečo luč.

Moje beneške noči,
 moja goreča jutra,
 moje noči!
 In tisti labod,
 v spalnici, pod čadastim
 marmorjem, labod
 ali konj v belih plamenih.
 Kako je vse živo!

Boleče in nežno
 je zapuščati Benetke,
 kjer sem zasledoval praznik
 po ulicah, polnih zreal,
 ki zanikajo resničnost.
 In morda tudi tole pesem.